

Sygnatura akt II S 47/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2020 roku.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: S.S.A. Piotr Kaczmarek (sprawozdawca)

Sędziowie: S.A. Agata Regulska

S.A. Andrzej Kot

po rozpoznaniu w sprawie **R. M.**

jego skargi na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy

w postępowaniu apelacyjnym w sprawie VIIKa 88/20 Sądu Okręgowego w Opolu (VIKa 727/13 Sądu Rejonowego w Opolu)

bez nieuzasadnionej zwłoki,

na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 6 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 1a ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym (Dz. U. z 2004 r., nr 179, poz.1843) oraz art.89 k.p.k. w zw.z 78 §1 k.p.k. w zw.z art.8 ust.w/w ustawy

postanawia

1. nie uwzględnić wniosku R. M. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w postępowaniu w przedmiocie skargi na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym w sprawie VIIKa 88/20 Sądu Okręgowego w Opolu bez nieuzasadnionej zwłoki,
2. odrzucić skargę dotyczącą przewlekłości postępowania karnego w sprawie VIKa 727/13 Sądu Rejonowego w Opolu i VIIKa 88/20 Sądu Okręgowego w Opolu

UZASADNIENIE

Pismem z 30 sierpnia 2020r. (data wpływu do SO w Opolu - 7.09.2020r.), R. M. wniósł do Sądu Okręgowego w Opolu o:

1. zwolnienia z opłat;
2. zasądzenie 20.000 złotych;
3. ustanowienia pełnomocnika celem uzupełnienia skargi i braków formalnych
4. pobrania z urzędu uzasadnień postanowień SO w Katowicach VII S 37/9 , VIIS 9/20 , SO w Gliwicach VIS 10/20 jako wykładni i podstaw roszczenia , zarzutów i wniosków co do tej skargi tożsamyh .

Skarga wpłynęła do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu 6 października 2020 roku.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w przedmiotowym postępowaniu nie zasługuje na uwzględnienie. Podstawą takiego oceny, na płaszczyźnie przesłanki ustanowienia pełnomocnika z urzędu (o której mowa w

art. 78 § 1 k.p.k., a który zgodnie z art. 89 k.p.k. znajdzie zastosowanie w odniesieniu do pełnomocnika) jest uznanie, iż wnioskodawca, w ramach ciążącego na nim obowiązku procesowego wykazania okoliczności faktycznych uzasadniających jej przyjęcie, okoliczności tych nie wykazał, gdyż za takie nie może być uznane odwołanie się do syntetycznego wskazania w skardze na brak pracy i dochodów oraz uraz dłoni (w tym ostatnim zakresie wskazać należy, iż przedmiotowa skarga, podobnie jak szereg pism kierowanych w przedmiotowym postępowaniu karnym przez wnioskodawcę jako oskarżonego została sporządzona pismem ręcznym o tożsamym charakterze).

Wniesienie skargi w postępowaniu prowadzonym w oparciu o ustawę z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843 z późn. zm.) związane jest z obowiązkiem spełnienia przez tą skargę wymogów formalnych określonych w art. 6 ust. 1 i 2 tej ustawy zgodnie z którym po pierwsze skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego (tu: art.119 k.p.k. – wnioskodawca wielokrotnie w przedmiotowym postępowaniu karnym formułował pisma procesowe), po wtóre skarga powinna ponadto zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy (wymóg spełniony) oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Brak spełnienia któregokolwiek z tych wymogów prowadzi do skutku o którym mowa w art.9 ust.1 w/w ustawy tj. odrzucenia skargi bez wzywania do uzupełnienia braków formalnych. Ugruntowanym w orzecznictwie jest pogląd zgodnie z którym „ przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie”, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy z 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, oznacza wskazanie czasu trwania postępowania świadczącego o wystąpieniu przewlekłości, jak również konkretnych czynności procesowych, których sąd nie podjął lub dokonał wadliwie, powodując w ten sposób nieuzasadnioną zwłokę w postępowaniu. Obowiązkiem skarżącego jest wskazanie konkretnych czynności procesowych, których sąd nie podjął lub dokonał wadliwie, powodując w ten sposób nieuzasadnioną zwłokę w postępowaniu.” (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 kwietnia 2017 r. w sprawie IIISPP 16/17 LEX nr 2302780, podobnie w postanowieniu z dnia 7 marca 2017 r. III SPP 6/17, LEX nr 2261732).

Przedmiotowa skarga nie zawiera zdaniem Sądu Apelacyjnego wskazania żadnych okoliczności mogących być uznanymi za wskazanie przez wnioskodawcę kwestionowanych czynności (lub zaniechania), skutkujących w danym okresie, zdaniem wnioskodawcy, nieuzasadnioną zwłoką w postępowaniu. Skarga o której mowa w w/w ustawie dotyczy zawsze konkretnego, zindywidualizowanego postępowania, tu postępowania karnego, o niepowtarzalnych realiach procesowych to jest rodzaju i dacie podejmowanych czynności procesowych, długości trwania tego postępowania, na który składają się czasy trwania poszczególnych jego faz oraz odstępy czasu pomiędzy podejmowanymi w danym postępowaniu czynnościami. Z tego powodu w żadnej mierze za spełnienie wyżej wymienionego wymogu nie może być uznane zawarte w skardze przez wnioskodawcę oczekiwanie dopuszczenie treści 3 postanowień, mających za przedmiot tożsamą kwestię (jak wynika z oznaczenia sygnatur wskazanych przez wnioskodawcę) jako „wykładni i podstaw roszczenia, zarzutów i wniosków, co do tej skargi tożsamych” bowiem wskazane przez wnioskodawcę postanowienia zostały wydane, każde z nich, w rozpoznaniu skarg wniesionych każdorazowo w odrębnych postępowaniach dotyczących odrębnych, prowadzonych przez inne sądy, co do innych czynów postępowania. Jest zatem w najwyższym stopniu oczywiste, że niezależnie od treści wskazanych orzeczeń (to jest czy uwzględniały one żądania w skardze czy też nie) nie mogą mieć one żadnego znaczenia dla przedmiotowej skargi, skoro ta dotyczy prawidłowości postępowania karnego innego niż w tych sprawach (jedynie na marginesie można zauważyć że wskazanie przez wnioskodawcę tych skonkretyzowanych orzeczeń wraz z określeniem z jakiego powodu miałyby być one wykorzystane w przedmiotowym postępowaniu pozwala na wniosek, iż wnioskodawca znał ich treść, a tym samym był w pełni świadom wymogów dotyczących skargi w przedmiotowym postępowaniu, którego to jednego z wymogów zaniechał). Wnioskodawca bardzo aktywnie uczestniczył w przedmiotowym postępowaniu karnym, zarówno przed sądem I instancji jak i odwoławczym o czym przekonują m.in. liczne, o zróżnicowanej istocie i zakresie pisma procesowe przez niego formułowane, zna daty podejmowania czynności procesowych wpływających na przebieg i czas trwania obu faz postępowania, bez wątplenia zatem jest świadom jakich (choćby ogólnie określonych) okresów dotyczy kwestionowanie i dlaczego sprawności przedmiotowego postępowania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak wyżej.

SSA Andrzej Kot SSA Piotr Kaczmarek SSA Agata Regulska